

но сехвърляхъ снопове отъ огнь и кжлба димъ отъ амбразура на турската батарея.

* * *

Медленно цѣпъта се движаше напредъ. Сухитѣ, начумерени лица на солдатитѣ вече докарваше до гнѣвъ.... Стиснатитѣ жѣби, зловѣщій огнь, който се разгоряваше въ тѣхнитѣ очи, малко добро прѣдвѣщавахъ на защитницитѣ на редутѣтъ. Вървахъ самички, мълчащецъ. Баиръ отъ баиръ пазяхъ правилнитѣ интервали. Ржцѣтъ по силно стискахъ студениѣ калемѣ на пушкитѣ; слѣдъ не отдавното възбужданіе сърдцето се бияше по спокойно, въ главата, се струваше не бѣше и мисль за опасность. На падающитѣ другари вече не обръцахъ внимание, за нищо не се мисляше.... Свинцовитѣ пчели, на гѣсти и шумни ройове които напѣлвяхъ въздухѣтъ, произвождахъ малко впечатлѣніе, съвсѣмъ малко. Не за това за да би инстинктитѣ на живота да замржѣтъ — не, просто венчикитѣ вкокалели... Кое то ще да е нѣма да се мѣне. „Данѡ по скоро са вмжнемъ!“ само едно се въртеше въ мозъкѣтъ на тѣзи обстрѣляющіи се вече хора, които жадно глѣдаха на бѣлизнявата профилъ на редутѣтъ, която пакъ покриваше мъглата. „Данѡ по скоро са вмжнемъ!“.... И когато обикалящата пчела жилиаше наредъ другаритѣ, когато той като отсѣченъ, падаше на мократа земя, не съжалението се клатяше въ уцѣлѣлитѣ — не, само се оказваше жаждата на расплащаніето, дивата злоба се поддигаше въ грждитѣ, дивата, студенината, отъ която сърдцето не се бияше нито по скоро, нито по медленно, отъ която и правилната стѣпка на цѣпъта не се прибавяше. Прѣдъ нея бѣше долчина. Иковъ замислено поглѣдваше въ нея; неговата цѣпь отиваше отлично, по добръ нито единъ тактикъ не пожелалъ би, но въ тъмнитѣ насинъ ще се случи да дадешъ на отпочивката петь-десять минути не повече. Колкото всякото това настроеніе и да се измѣнише, колкото венчикитѣ тѣзи сухи, разсърдени лица и да бѣхъ са закачили отъ колебаніето, отъ нерѣшителността, колкото изъ цѣпъта, едни и да сж избѣгнжли напредъ, това подало би поводъ на останалитѣ да запазятъ своето положеніе отподирѣ, а послѣ съвсѣмъ да останжѣтъ назадъ.